

NOORD-AMERIKA 6 - WEEK 16—18

Yukon British Columbia

Zaterdag 31 augustus. In de regen laten we Chicken achter ons en slingeren langzaam omhoog naar de grens tussen Alaska en Yukon, Canada. Al dat water heeft de weg spekglad gemaakt. Een camper van een groep kariboejagers is geslipt en staat een paar meter lager tussen de struiken 'geparkeerd'. In de 4X4 en langzaam rijden bereiken we paar gebouwtjes boven op de pas. De Canadese douane vindt onze truck mooi en geeft ons een stempeltje van een poolbeer in ons paspoort. Eenmaal de grens over wordt de weg snel beter en dalen we af naar de Yukon rivier. Voor we met het veerpontje oversteken zien we Dawson City al in de verte liggen. De sfeer uit de goudzoekerstijd is goed bewaard gebleven en trekt veel toeristen. In het museum veel tableaux van inmiddels verdwenen winkeltjes, verhalen van kleurrijke bewoners en de verschillende technieken voor de winning van goud.

's Avonds gaan we naar Gertie's. Een grote zaal met een balkon, aan de zijkanten goktafels en eenarmige bandieten en in het midden tafels waar nog net een paar plaatsen vrij zijn om naar de Can-can-show te kijken.

Het publiek is een mix van locals, vooral indianen, en toeristen. De laatsten genieten van de show, de rest zit te gokken en zet zijn of haar beste pokerface op. Op het podium mooie pettycoats met nog mooiere meiden erin, en tussendoor een zangeres die met evergreens iedereen laat meezingen.

De volgende morgen rijden we nog even langs de cabins van de schrijver Jack London en van de bard van Yukon, Robert Service. Daarnaast het kerkhof van YOOP, the Yukon Order Of Pioneers. Met allemaal witte YOOP-kruisen op de graven van ooit vooraanstaande bewoners.

Net buiten Dawson City liggen de claims die nog steeds in gebruik zijn. Telkens zijn er weer mensen die

met nieuwe technieken of met helemaal geen techniek maar gewoon met de schop, proberen hun goudkoorts te stillen. Grote machines hebben enorme bergen puin achtergelaten. Wij kunnen het niet laten en scharrelen een uurtje tussen de steentjes rond. Onze vondsten zullen we tzt in Nederland laten taxeren...

Even na Dawson slaan we linksaf en rijden een stuk van de Dempster Highway. Ook zo'n legendarische weg naar het verre noorden

die eindigt in Inuvik. Herfstkleuren alom en de eerste sneeuw als poedersuiker op de toppen van de bergen. Langs de bergruggen zien we de Dall sheep klauteren. Een stel Landcruiser-gekke Japanners springen rond onze auto onder het slaken van vreemde klanken en maken er een complete fotosessie van. Met een laatste blik op de top van de machtige Thombstone gaan we zuidwaarts, rijden een stukje langs de Klondike River en belanden dan op de Moose Creek Campground, waar het nog lang licht blijft en bij het kampvuur zitten tot het donker en te koud wordt. Daarna volgt nog een kleine noorderlicht-show.

Maandag 2 september. Diverse keren zijn we gewaarschuwd: wanneer we bij Lake Laberge komen móeten we naar Mom's Bakery. Met al dat kleffe supermarktbread, iets anders is hier nauwelijks te krijgen, worden de visioenen bij de gedachte aan Mom's Bakery steeds groter. Eindelijk vandaag is de dag. Bij aankomst blijkt Mom niet thuis te zijn! We staan voor een dichte deur. Maria schrijft in haar dagboek: "Jos barst in tranen uit, stampet op de grond, laat zich vallen, kruipt naar de bakkerij en gooit alle ramen in..."

We gaan naar de camping aan het mooie Lake Laberge en zien een rode zon aan de overkant van het meer achter de bergen verdwijnen.

Dinsdag 3 september. Ontbijt bij Mom's. De deur is nog op slot, maar ze heeft ons gezien en roept ons binnen. Net wakker, vannacht tot 4 uur cinnamons en andere lekkernijen gebakken. Gisteren heeft ze haar kleinzoon naar het vliegveld gebracht. Vandaar. Met ons komen ook Jim, voormalig marathonloper en zijn vrouw Vilma binnen. Ze trekken rond in een Westfalia, het bekende VW-busje met hefdak dat je hier nog veel ziet rondrijden. De echte liefhebbers. We drinken koffie, eten kaneelbroodjes, pannenkoeken met maple-syrup en Jim declameert de poëzie van Robert Service uit het blote hoofd, later uit een dikke

bundel die tussen alle andere boeken in het bakkerijtje liggen. Een mooi begin van de dag die eindigt in Whitehorse waar we gravel en modder van de auto spuiten, boodschappen doen en aangesproken worden door een geëmigreerde Nederlandse vrouw. Ze woont hier graag, maar de lange winters én haar scheiding versterken de heimweegevoelens en ze wil nu terug. Helaas wil haar inmiddels vijftien-jarige dochter niet mee. Een klein persoonlijk drama. Ze is blij na maanden weer eens even in haar moerstaal te kunnen kletsen.

Via Jakes Corner en Johnsons Crossing - wat een mooie namen allemaal - vinden we een mooie kampeerplek aan Teslin Lake, waar de temperatuur wat aangenamer is dan de afgelopen weken.

Woensdag 4 september. We zien een parkrancher die de verzamelde vuilniszakken in de laadbak van zijn pickup leegschudt en vervolgens sorteert; dopjes van de flessen, papiertjes, blik, glas, groen, alles gaat in

aparte dozen en bakken. Wel omslachtig allemaal. De beste man heeft er volgens mij een dagtaak aan. We zitten weer op de Alaska Highway. Hoe gek het ook klinkt, die is min of meer aan Hitler te danken. Na het begin van WO II en de aanval van zijn bondgenoot Japan op Pearl Harbour, moest er een weg komen voor de aanvoer van troepen en oorlogsmaterieel naar het strategisch gelegen Alaska. In nog geen jaar was de klus geklaard. Meer dan 1000 mijlen asfalt dwars door de bossen en toendra's van het hoge noorden. Het verhaal van de aanleg is vergelijkbaar met dat van de Alyeska Pipeline. Na de oorlog werd de weg een toeristisch hoogtepunt voor Canadezen en Amerikanen.

Langs de highway staan verlaten motels, garages en pompstations. De moderne tijd heeft ze overbodig gemaakt. De weg is verbeterd, de auto's zijn sneller, de banden zijn sterker en hebben minder te lijden en veel mensen rijden de route met hun camper. In de brede berm wentelen buffalo's zich rond in hun zandkuilen, een beer steekt de weg over en een stekelvarken (porcupine) vlucht een boom in wanneer ik een foto wil maken. Die beesten kunnen dus klimmen!

Bij Watson Lake keren we terug in British Columbia en staan 's avonds op de camping bij de

Liard Hotsprings. Het hete bronwater, waar ook regelmatig beren in rondplonzen, maakt ons tot in de diepe huidplooiën brandschoon, waarna we de dag afsluiten met een flinke stapel pannenkoeken.

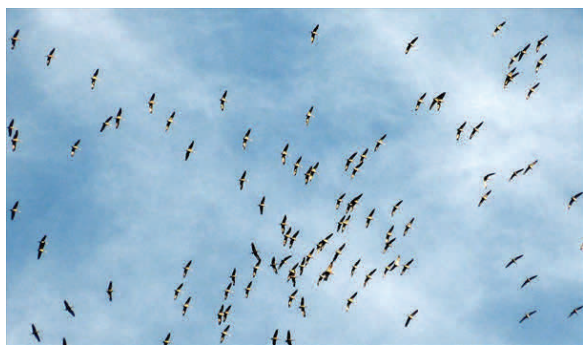
Donderdag 5 september. Iedereen zal op de dag van zijn 64ste verjaardag wel dat liedje van The Beatles hebben gezongen. Vandaag ben ik dus aan de beurt. Een vroeg en goed begin van de dag in de hot springs, ontbijt en een uitgebreide bezichtiging van de camper van onze Duitse burens. Bummel Pummel, een oude omgebouwde Duitse luistervinkauto uit de tijd van de Koude Oorlog. Prachtig ingericht, maar we zouden ons in zo'n ding wel erg afgesloten van de buitenwereld voelen.

De weg slingert verder door bossen, hier en daar valleien tot mile 605, waar een wat uitgeleefde Nederlander in een uitgeleefd pompstationnetje met veel te dure diesel zijn zomers doorbrengt. Om weg te zijn van de huidige stressvolle en hectische wereld waarin we leven. Toch blijkt hij op de hoogte van het laatste nieuws en voorziet dat ongevraagd van zijn uitgebreide commentaar. Dat geeft te denken. Zit vermoedelijk achter zijn computer alle kranten te lezen en verwaarloost zijn tent. Jammer. Hij heeft nog wel een ijsje voor ons, à raison \$ 9,--. Je moet maar durven.

We zien weer veel wild vandaag; beren, kariboes, steenbokken en de bosbizons. Mooie uitzichtpunten van waar we enkele korte wandelingen maken. Op de camping bij Fort Nelson hebben ze wifi en kan ik de felicitaties van familie, vrienden en facebook-contacten even doornemen. Leuk, ver weg en toch ook zo dichtbij.

Het wordt steeds warmer. Het dekbed kan weer onder de matrassen, de fleecedeken is voldoende.

Indachtig The Beatles: "Will you still feed me", maakt Maria een feestmaaltijd klaar. Kraanvogels vliegen over, we volgen hun route zuidwaarts...

Vrijdag 6 september.

Vóór St John nemen we een zijweg die later weer op de hoofdweg uitkomt. Door het dal van de Peace River, soms hoog boven de rivier, dan weer ernaast. Een vruchtbaar gebied met akkerbouw en veeteelt. Een jong Duits stel is twee jaar geleden een kleine camping bij Moberly Lake begonnen. Je ziet het meteen, perfect onderhouden, mooi grasveld, alles gründlich sauber gemacht. Een heel verschil met de meeste Canadese particuliere campings in Canada. Die zijn vooral ingericht op de grote campers met hun eigen toiletten en

douches. Daar komt de tentkampeerder er meestal bekaaid vanaf.

Zaterdag 7 september. Onze burens, een jong stel zijn al om zes uur vertrokken. Ze werken in een wegenbouwploeg en voor de winter begint moet hier nog veel gebeuren. Dus alle dagen van zeven tot zeven aan de bak. De beide Pekineesjes blijven de hele dag binnen. Veel Canadezen hebben honden, of meestal hondjes, van die mormeltjes met strikjes en kinderspeelgoed in de box. Vaak bij het baasje op de arm of ze worden in wandelwagentjes (ja, heus) over de camping rondgereden. We hebben die beestjes nauwelijks zelf zien lopen.

Op het moment dat ik achterstevoren op mijn kop ergens in de auto zit te klooiën, ziet Maria een grijze wolf oversteken.

Grote rollen hooi en stro liggen op de akkers, overal koeien, schapen en paarden. De weg gaat door een glooiend landschap met veel boerderijen en af en toe een klein dorpje. In Chetwynd, centrum van houtindustrie, doen ze aan kettingzaagkunst. Het plaatsje staat vol bewerkte boomstammen met bijzondere figuren.

We komen Klaas en Els in hun grijze Landcruiser met opbouw tegen en wisselen ervaringen uit. We naderen opnieuw de echte Rockies en na enkele flinke etappes zijn we terug in Jasper, het begin van de Iceroad, langs gletsjers, meren en rivieren. Het hoogtepunt van Canada's natuurschoon. Het is minder druk dan in juli, toen we hier bijna in file doorheen reden. Er is ruimte op de parkeerplaatsen en op een daarvan staat Petra met haar blauwe Mercedes-bus, Boris. We kletsen

bij in haar ruime 'woonkamer'. Ze twijfelt nog enigszins over terugkeer naar Nederland of alsnog een rondje. Maar haar eigenlijke doel, een reis rond de wereld heeft ze in feite bijna uitgevoerd. We hebben nog wat kaarten en een ANWB-Canadagids voor haar en nemen de voors en tegens met haar door. We zijn benieuwd wat het gaat worden en wachten nieuwsgierig haar volgend blog af.

Dinsdag 10 september, een frisse ochtend. We zitten op hoogte en ook de nachten worden nu snel langer. Banff heeft de uitstraling van een bergdorp. We zouden ook in Zwitserland of Oostenrijk kunnen zijn. Terwijl we naar een hert kijken dat midden in de hoofdstraat een gemeenteborder plundert, raken we in gesprek met Willem Boomsma, jawel, uit Friesland en nu woonachtig in Melbourne.

Een kleuterklasje naast ons krijgt ervaringsgericht onderwijs en de koffie bij Evelyn's, een Nederlandse keten, smaakt uitstekend. We verlaten de Rockies en zijn ten noorden van Calgary terug op de plains. Goudgeel graan tot aan de horizon, overal combines aan het werk en tussen het graan de horseheads oftewel ja-knikkers, waar ook de boeren rijk van worden.

Langs de kant van de weg staat Lorraine uit Engeland. Ze heeft net haar band geplakt, maar krijgt haar achterwiel niet meer in het frame. Je komt uit Nederland en weet hoe een fiets werkt, dus wiel teruggezet, remblokjes opnieuw afgesteld, de (veel te losse!) spaken aangedraaid en hopen dat ze Calgary haalt. Via email weten we inmiddels dat Lorraine haar beide velgen heeft laten vervangen door nieuwe met dikkere spaken en nu in Vancouver is aangekomen na een tocht van maanden dwars door Canada. Heldin!

Vlak voor Drumheller bewonderen we de Horseshoe Canyon vol veel-

kleurige aardlagen en een voorproefje op de Badlands die we de volgende dagen bezoeken.

Woensdag 11 september. In Drumheller staat 's werelds mooiste dinomuseum. Het ligt bij een van de grootste vindplaatsen van complete fossiele geraamtes van meer dan dertig soorten. De presentatie is indrukwekkend. We maken een ronde ten noorden van de stad over een plateau met grote boerderijen en in het dal van de rivier de zogenaamde 'slechte' grond. Veelkleurige wanden in grillige vormen. Terug in Drumheller vullen we onze levensmiddelen aan, vinden een nieuwe schakelaar voor onze dieselpomp en doen het laatste stukje naar Haines, een achteraf dorpje met nog geen veertig inwoners, maar wel een van de mooiste kroegen tot nu toe, The Last Chance Saloon, met een geweldig décor op de achtergrond. Binnen is het gezellig en we zitten al snel aan tafel met een paar locals. Van die jongens die je ook in Twente elke dag vanaf een uur of vijf in het café tegenkomt. Een daarvan is Peter Kilsdonk, die hier een grote boerderij bezit en zijn grond vrij van boortorens probeert te houden. Hij woont dertig kilometer zuidelijker aan een gravelweg, met zijn Franse vrouw in the middle of nowhere en voelt zich wat eenzaam hier. Behalve een tante en een nicht in Nederland heeft hij geen familie meer. Vanwege de wifi-verbinding komt hij bijna dagelijks in de saloon voor de zakelijke besognes die hij op internet regelt.

We kunnen de auto naast het bijbehorende hotelletje zetten en genieten op het terras van taco's (Maria) en een grote steak (ik), die ik zelf op de bbq mag klaarmaken, waarna de accessoires op tafel worden gezet, inclusief een lokaal pilsje.

Donderdag 12 september. Elf bruggen tellen we op de zes-kilometer-lange weg terug naar de doorgaande route. Rosedale, met zijn oude hangbrug uit de tijd van de steenkoolmijn, de Red Deer Valley Badlands en dan het Dinosaur Provincial Park met mooi gelegen camping aan de Old Man River. De omgeving van Drumheller was een voorproefje, hier sta je met verbazing naar kloven en valleien te staren. Alle aardtinten komen langs. Even de camping aflopen en de dinofossielen liggen voor het oprapen (streng verboden). De volgende dag lopen we een aantal mooie trails en 's middags maken we een tocht met een parkrancher. Canadezen houden van rollenspelen. Elk lid van de groep krijgt een kaart met zijn rol van avonturier, pionier of geoloog. Twee Chinezen doen niet mee. Ze spreken geen woord Engels, maar praten wel overal, vooral hard, doorheen.

We worden uitgebreid voorgelicht over het zoeken van fossielen, waar je op moet letten, de trucjes. Dus eerst lekker maken en dan vertellen dat je alles terug moet leggen. Dat is duidelijk teveel gevraagd!

Het landschap erodeert snel door sneeuw, regen en wind, waardoor in het voorjaar nieuwe verrassingen tevoorschijn komen. Elk jaar komen studenten met hun prof en graven mogelijke vindplaatsen af met kleine schepjes, pincetjes en vegertjes.

Op zaterdag 14 september wroeten we zelf nog een paar uur in het zand, jagen met de camera op

vogeltjes en via dorpjes met meisjesnamen, Dorothy, Patricia, Rosemary, vinden we in de buurt van Coaldale de boerderij van Herman Kleissen. Herman is een oud-klasgenoot van Maria in Tubbergen en komt ook uit Albergen.

We brengen hem de groeten over van broer Ben en schoonzus José uit Ootmarsum. Hij woont zoals we ons hadden voorgesteld; op een oneindig grote vlakte bij een kruispunt van

landwegen, die daar kaarsrecht doorheen lopen. Grote bungalow en daarachter de loodsen en silo's. Herman verbouwde vooral suikerbieten maar is nu min of meer gepensioneerd, springt hier en daar bij en geniet van zijn vrije tijd. Hij emigreerde in 1968 als achttienjarige knul en pakte aan wat op zijn weg kwam. Hij werd al snel gevraagd een boerderij te runnen, reisde ook veel, o.a. naar Las Vegas, waar hij Elvis live zag optreden, zonder te hoeven betalen en op de eerste rang. Verhalen. Verhalen. Na een rondleiding over het erf, nemen we na een gezellige middag waar uitsluitend Twents (Maria en Herman) werd gesproken, afscheid. 's Nachts blijken we wederom in de buurt van een groot spooreplacement te staan, waar locomotieven koppelen, toeteren, schuren en piepen...

Zondag 15 september. Nog een stukje plains, eerst vlak dan meer heuvelachtig en ook steeds meer bomen naar Waterton Lakes Ntl. Park. De eerste afslag gaat naar het riviertje met de rode rotsen. Dat is file-rijden, mede door de zwarte beren die zich regelmatig langs de weg laten zien. Het is bessentijd en daar zijn ze dol op. Ondanks alle waarschuwingen om in de auto te blijven, verlaten tientallen toeristen hun wagens om dichterbij de beer te komen. Een overenthousiaste Indiër roept zijn hele familie uit de auto's: "Hier komen! Hier zit ie!" De beer is iets verstandiger en loopt

weg. Voor de foto was andersom leuker geweest...

De parkweg eindigt in Waterton, ook weer zo'n Zwitsers aandoend bergdorpje met een onuitputtelijk aanbod van outdoor-activiteiten. Dus ook veel jonge toeristen, mountainbikers, skydivers, bergbeklimmers. Aan het eind van het dorpje is een leuke kleine camping waar we lokale biertjes drinken met twee Canadese mannen, die elkaar 25 jaar na hun highschooltijd weer gevonden hebben, de een links in oude trainingsbroek en rood T-shirt, de ander rechts en in luxe tenue, maar wel samen in een klein tentje, veel om bij te praten, heftige discussies en veel lol. Wij mogen meegenieten. Zo blijken ze alle twee al tijdens hun highschooltijd vader te zijn geworden en is een van twee op zijn 43ste al opa! Verder een jong stel uit San Francisco met hun Westfaliabusje, die een en ander met verbazing aanhoren.

In Waterton raken we aan de praat met Claudia die in een identieke Landcruiser van Noord- naar Zuid-Amerika reist. De auto is vlak voor de grote reis gekocht en ze heeft nogal eens een technisch probleem op te lossen.

Maandag 17 september. Het weer is na een aantal mooie dagen omgeslagen. Regelmatig een flinke bui en veel wind. We verlaten Waterton en via de 89 rijden we op grote hoogte de VS in. Vriendelijke douane en dan hebben we Canada definitief achter ons gelaten. Het land en zijn bewoners dat ons hart heeft gestolen en waar we graag naar terugkeren.

De United States of America liggen op ons te wachten...